

[Socialministeren.]

vore institutioner og den danske lærerstand som helhed. Jeg tror ikke, at der her kan være noget at klage over.

Så kan man spørge, hvordan fremtiden vil arte sig. Foreløbig har vi fundet en form for uddannelsen, som skulle blive tilfredsstillende. Både det ærede medlem hr. Skov Jørgensen og det ærede medlem fru Gertie Wandel omtalte det kursus, der nu starter den 1. september, henhørende under statens lærerhøjskole — det skyldtes mit forslag — og i praksis er det henlagt til socialministeriets institutioner, dér, hvor specialisterne nu engang findes. Jeg ville tro, at vi nok skal kunne gennemføre en effektiv uddannelse på det grundlag, der her er skabt. At man så må tage visse betalingsformer op til revision er nok muligt. Ordblindelærerne lønnes med taksten for den lokale aften-skoleundervisning fra kommunen plus 20 pct. Det er nu slet ikke nogen ringe timebetaling, og jeg kan ikke tro, at denne timebetalings lidendehed skulle bevirke, som det ærede medlem hr. Skov Jørgensen søgte at antyde, at der ikke var kommet den gang i ordblindeundervisningen landet over, som der efter det ærede medlems opfattelse måske kunne være kommet. Jeg var i det hele taget lidt usikker på, hvorvidt det ærede medlem hr. Skov Jørgensen fortrinsvis talte som undervisningsministeriets embedsmand eller som medlem af partiet venstre. Det er ikke altid helt let at dele sig mellem de interesser, man skal repræsentere.

Det ærede medlem var utilfreds med ministerens bemyndigelse, og jeg forstod, at det ikke mindst var den bemyndigelse, som sigter mod betalingen for sociale foranstaltninger, det ærede medlem var utilfreds med. Vi kan ikke klare denne fremtidige undervisning uden virkelig at have lægen med og virkelig at have den særlig kyndige lærer med, og vi må for de svære tilfælde vedkommende også have socialministeriet med. I de svære tilfælde må der finde en lægelig-psykologisk behandling sted, og lidelser som ganespaltning og andre meget indgribende fysiske onder må nødvendigvis behandles på særinstitutioner. Mit indtryk er, at de institutioner, vi i dag har under socialministeriet, er af virkelig fin karakter.

Men som sagt, nu går vi ind i denne foreløbige ordning, og så ser vi, hvordan det arter sig til næste år.

Skov Jørgensen: Jeg skal bare kort kvittere for den ejendommelige og særegne polemik, som der synes at være mellem den højtærede socialminister og mig, hver gang vi diskuterer i denne sal, med at sige, at den højtærede socialminister helt ud kan være sikker på, at hvad jeg siger fra denne talerstol, siger jeg som repræsentant for partiet venstre, hvis der ikke er givet besked om, at der er for egen regning, og anden måde kan jeg ikke udtale mig på her.

Angående det rent saglige, nemlig betalingen for disse timer, var det, jeg ankede over, at der var to forskellige aflønningsmåder for nøjagtigt det samme arbejde. Hvordan lønnen skal være, om den er for høj eller for lav, det søgte jeg ikke at tage stilling til her; det kan vi måske vende tilbage til, når jeg optræder i anden egenskab.

Socialministeren (Bomholt): Har det ærede medlem da tænkt at optræde i en tredje egenskab?

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om sygehusvæsenet m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2145, fremsættelsen i tidenden sp. 3235).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om statsstøtte til behandling og pleje af tuberkulose m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2141, fremsættelsen i tidenden sp. 3235).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Johs. E. Larsen: Spørgsmålet om størrelsen af det tilskud, statskassen bør yde til nedbringelse af kommunernes sygehusudgifter, har folketinget hvert år i en række år måttet tage stilling til, da den ajourføring, man år for år har forhandlet sig frem til, hurtigt er blevet overfløjet af nye udgiftstigninger, idet den udbygning og udvikling, sygehusvæsenet er inde i, sammen med de stedfundne lønreguleringer har medført stærkt stigende udgifter for kommunerne.

Da vi sidste år behandlede det da foreliggende lovforslag om ændring i lov om sygehusvæsenet, pegede jeg på, at man allerede ved tidligere ændringer af loven havde været inde på overvejelser om, hvor stor en part af de kommunale sygehusudgifter staten rettelig burde bære. Så vidt jeg erindrer, var der under disse overvejelser ikke fuld enighed om spørgsmålet, men resultatet blev, at man på det foreliggende grundlag fastsatte, at tilskuddsdækningen skulle udgøre ca. 60 pct. af sygehusvæsenets tilskudsberettigende udgifter. Da denne kommunerne tilkommende refusion efter de gældende regler altid ligger 1-2 år bagud, vil det i realiteten sige, at medens kommunerne det første år får den dækning, loven forudsætter, vil dækningsprocenten de næstfølgende år falde i takt med kommunernes stigende udgifter, medmindre loven på ny revideres. Vi hilser derfor med tilfredshed, at det foreliggende lovforslag fastsætter statens bidrag til 60 pct. af de førnævnte udgifter uanset disse udgifters størrelse.

Endvidere ser jeg det som et fremskridt, at kommunernes ønske om at få rykket refusionen frem imødekommes. De ændrede regler for tilskudsudbetaling har dog en midlertidig karakter; det fremgår af den højtærede indenrigsministers skriftlige fremsættelse af lovforslaget, at spørgsmålet skal tages op igen, når sygehusloven i sin helhed kommer til revision i folketingsåret 1960-61. Den gældende ordning, hvorefter statens tilskud beregnes efter indbyggertal og sygedage, er bevaret i samme indbyrdes forhold som tidligere. Når man i sin tid valgte dette grundlag for beregningen af tilskud, har det vel sin særlige baggrund. I 1955 tog det da nedsatte udvalg spørgsmålet op, men det viste sig, at det var svært at finde frem til en anden ordning. Jeg vil dog mene,

at det kan være af interesse igen at se lidt på, hvordan denne fordelingsnorm virker i forhold til selve 60 pct.-bestemmelsen, få det belyst ved nogle eksempler fra sygehuse forskellige steder i landet. Det er dog et spørgsmål, som jeg finder man bedst kan se nærmere på i det udvalg, som antagelig bliver nedsat.

Jeg kan i overensstemmelse med den af den højtærede indenrigsminister givne motivering give tilslutning til bestemmelsen i § 4, hvorefter der for hvert af finansårene 1959-60 og 1960-61 ydes Københavns amtskommune et ekstraordinært tilskud af statskassen på 3 mill. kr.

De foreslåede ændringer i tuberkuloseloven giver mig ikke anledning til bemærkninger, da disse bestemmelser nærmest er af teknisk karakter.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale de 2 foreliggende lovforslag til velvillig behandling.

Thisted Knudsen: Jeg er i den heldige situation at kunne takke den højtærede indenrigsminister for fremsættelsen af de foreliggende lovforslag, som vi stort set kan tiltræde, og til hvis gennemførelse vi vil medvirke under det forestående udvalgsarbejde.

Jeg vil gerne gøre nogle enkelte principielle bemærkninger. Baggrunden for lovforslagene er i virkeligheden den rivende udvikling, som sygehusvæsenet er inde i. Til det enkelte sygehus stilles der stadig større og større krav, det skal kunne præstere mere og mere, og den tid, da der var sygehuse med en enkelt overlæge og et stort antal sengepladser, er uigenkaldeligt forbi. Nu kræves der til et funktionsdygtigt sygehus snart 4-5 overlæger, og der stilles meget betydelige krav til apparaturet. Denne udvikling medfører uundgåeligt, at udgifterne stiger og stiger, endog ret voldsomt; dertil kommer så, at sygehusene har været nødt til at ændre deres lønpolitik, føre denne i overensstemmelse med statens, og dette har betydet, at man har fået nogle meget væsentlige lønstigninger, der har forøget sygehusenes udgifter ganske betydeligt.

Venstres principielle stilling til sygehusene og de udgifter, de pålægger det offentlige, er fortsat, at det må være kom-

[Thisted Knudsen.]

munerne, der driver sygehuse, og at kommunerne må have et betydeligt ansvar. Vi hilser derfor med tilfredshed, at indenrigsministeren ikke har ladet sig lokke til at foreslå en anden tilskudsordning. Vi mener fortsat, at anlægsudgifterne bør holdes uden for den tilskudsordning, som gennemføres. Det må være den enkelte kommunes opgave stort set selv at planlægge sit sygehusbyggeri og bære de udgifter, der er forbundet hermed. Man kan lave det flot, og man kan lave det mindre flot; det må man efter vor opfattelse selv om.

Det foreliggende lovforslag bygger fortsat på det princip, at staten skal yde et tilskud på 60 pct. af sygehusenes driftsudgifter; dette kan vi tiltræde, i hvert tilfælde som en midlertidig ordning. Vi mener, at efterhånden som udviklingen inden for sygehusvæsenet foregår, bliver spørgsmålet om en rationel og stedsevarende ordning, for så vidt angår refusionerne, aktuel, ikke mindst under henvisning til, at en meget væsentlig del af sygehusudgifterne er knyttet til den amtskommunale beskatning. Når sygehusudgifterne stiger — hvad tilfældet jo er — vil der altid blive noget tilbage til den amtskommunale beskatning, og det vil sige, at et mindre udsnit af amtskommunens befolkning kommer til at bære de stigende sygehusudgifter. Vi har før påpeget, at dette er urimeligt, og det er fortsat vort synspunkt.

Endvidere ønsker vi at gøre opmærksom på, at disse sygehuse har udviklet sig til sociale institutioner. En sygedag koster på et moderne sygehus som f. eks. Glostrup vel 100 kr. pr. patient. Der er andre sygehuse, der kan gøre det billigere, men det er klart, at når man kommer op på tal af denne størrelse, kan det ikke pålægges den enkelte borger at betale, hvad det koster, og derfor må forholdet mellem staten og kommunerne på dette område ses også ud fra den betragtning, at vi står over for moderne sociale institutioner, der stiller de største krav til kommunernes økonomi.

Jeg har ligesom det ærede medlem hr. Johs. E. Larsen bemærket, at det er tanken, at denne ordning kun skal være af midlertidig karakter, idet folketinget inden så forfærdelig længe vil få lejlighed til atter at se på refusionsordningen og tage stilling

til, hvordan man i øvrigt skal ordne forholdet mellem staten og kommunerne på dette område.

Vi kan altså tilsige velvillig behandling af begge de foreliggende lovforslag, og vi mener, det vil være rigtigt, at de gennemføres så hurtigt som muligt. Kommunerne skal tilendebringe deres budgetarbejde inden den 31. marts, og venstre forudsætter, at de tilskud, der bliver tale om, og som jo vil betyde en ret stor forhøjelse, kommer til udtryk i skatteudskrivningen — altså at amtskommunerne i denne situation ikke fristes til ikke at nedsætte den amtskommunale udskrivning. Det er en forudsætning, jeg ønsker at understrege ved denne lejlighed.

Vi tilsiger som sagt velvillig medvirken til hurtig behandling og håber, at denne lovgivning kan blive ophøjet til lov i løbet af ganske få dage, så at kommunerne kan tage det tilskud, der bliver tale om, med i deres budgetter.

Gottschalek-Hansen: Jeg finder ingen grund til at gentage, hvad de to ærede tidligere ordførere har sagt, da jeg praktisk talt er enig i alt, hvad de har givet udtryk for, og deler de synspunkter, de har gjort sig til talsmænd for.

Også vi mener, at ordningen med et statstilskud på 60 pct., udregnet efter indbyggertal og sygedage, er helt rigtig; det, der foreslås, er jo i virkeligheden en ajourføring, nødvendiggjort af den prisstigning, som har fundet sted. Den højtærede minister imødekommer delvis de ønsker, der er fremsat fra kommunal side, om ved beregningen at tage indeværende finansår med ind i billedet; man gør det med den motivering, at der er sket en lønstigning på grund af den nye lønningsslov af 1958, og jeg synes derfor, det ville være rigtigere, om man det første år gav det fulde mertilskud og det næste år det halve i stedet for som foreslået i lovforslaget at give det halve det første år og det fulde beløb det følgende år. Vil den højtærede minister kunne tænke sig at foretage denne ændring? Det ville i betragtning af den motivering, der ligger til grund for mertilskuddet, være rigtigere, mere i overensstemmelse med formålet.

Som repræsentant for Københavns amt ser jeg med tilfredshed og glæde, at mini-

[Gottschalck-Hansen.]

steren i lovforslågets § 4 stiller forslag om, at der ydes Københavns amt et tilskud af statskassen på 3 mill. kr. til nedbringelse af den amtskommunale ejendomsskyld. I fjor blev der af staten ydet denne amtskommune et tilskud på 3,2 mill. kr.; der er altså tale om en nedsættelse. Når man tænker på den eksplosive udvikling, som finder sted i Københavns amt — det har nu engang en særegen status — synes jeg, det er fuldt forsvarligt, at der af staten ydes dette tilskud, men jeg har lidt svært ved at forstå, at det sættes ned netop nu. Hvis man også på dette område skulle foretage en ajourføring, sådan som den højtærede minister i øvrigt gør det i lovforslaget, ville det vel være rigtigere, om man forhøjede dette specielle tilskud til Københavns amt fra 3 mill. kr. til f. eks. 3,5 mill. kr., idet det som nævnt var 3,2 mill. kr. i fjor.

Også jeg er i den behagelige situation at kunne anbefale denne lovgivning. Vi skal vel se på lovforslaget i et udvalg, men jeg kan ikke se, at det skulle kunne give anledning til nogen lang og besværlig behandling dér. På mit partis vegne anbefaler jeg både dette lovforslag og lovforslaget om en ændring i loven om statsstøtte til behandling og pleje af tuberkuløse m. m., der jo er en ganske enkel konsekvens af det først omtalte lovforslag.

Kirkegaard: Som det er nævnt af tidligere ærede ordførere, er det jo meget store krav, der stilles til vore sygehuse, både til bygninger, apparatur og drift, for at de stadig væk kan betegnes som tidssvarende, hvad vi jo alle ønsker de skal være. De koster mange penge, og udgifterne stiger stadig væk. Derfor forstår jeg meget vel, at der mellem den højtærede indenrigsminister og de myndigheder, som i første omgang skal fremskaffe og derefter forvalte de store beløb, er ført forhandlinger, der tog sigte dels på en forhøjelse af statens andel i udgifterne og dels på en fremskyndelse af statens refusion.

Lovforslaget, som, det går jeg ud fra, i hvert fald i et vist omfang imødekommer de ønsker, der er fremsat af de kommunale myndigheder og af Sygehusforeningen, vil jeg gerne anbefale. Jeg har intet at ind-

vende imod, at statens andel i sygehusudgifterne hæves til de 60 pct., som er foreslået, og jeg takker for, at udbetalingen af statens andel til kommunerne fremskyndes.

Gode sygehuse er et fælles anliggende, som vi alle nyder godt af i påkommende tilfælde; derfor må vi også alle være med til at yde vort bidrag til sygehusene. Når derfor ministeren har antydet eller fremsat ønske om en revision af sygehusloven allerede i 1960-61, vil jeg i den anledning gerne spørge, om det ikke ville være muligt i loven at fastsætte en klar, enkel og overskuelig byrdefordeling mellem amtskommunerne og de interesserede bykommuner. Jeg mener nemlig, det er uheldigt, at der, måske i ganske særlig grad i landdistrikterne, hersker ikke så lidt uklarhed på dette vigtige område.

Ændringerne i loven om statsstøtte til behandling af tuberkuløse patienter er jo nøje forbundet med de foreslåede ændringer i loven om sygehusvæsenet. Jeg kan derfor anbefale begge lovforslag til hurtig behandling her i tinget.

Niels Andersen: De problemer, der er forbundet med de fremsatte lovforslag, er omtalt af de foregående ærede ordførere; jeg skal derfor nøjes med her at give tilfald om en velvillig behandling af begge lovforslagene i udvalget.

Lynnerup Nielsen: De ændringer, som her foreslås med hensyn til fordelingen af sygehusudgifterne mellem staten og kommunerne, kan ingenlunde komme overraskende. De er en følge af, at udgifterne til sygehusvæsenet naturligt har måttet følge med det stadig stigende prisniveau. Når man nu ved byrdefordelingen gennem de senere år har sigtet efter, at statens tilskud skulle være ca. 60 pct. af kommunernes samlede tilskudsberettigende nettoudgifter, kan det vist ikke undre, at netop denne udgift — som også omtalt af de øvrige tidligere ordførere — har været stærkt stigende. Den samme stigning i sygehusudgifterne følges jo op ude i kommunerne, hvor tilskuddet fordeles dels med et beløb pr. indbygger og dels med et beløb pr. sygedag. Disse beløb er efterhånden nået så højt op, at der ved det fremsatte lov-

[Lynnerup Nielsen.]

forslag foreslås et tilskud på 22 kr. 65 øre pr. indbygger og 11 kr. 65 øre pr. sygedag.

Jeg, som også mit parti, kan være enig i, at loven bør optages til revision i folketingsåret 1960-61. Vi ser heller ikke megen mening i, at denne lov til stadighed hvert år må undergå ændringer for at være ajourført med hensyn til byrdefordelingen mellem staten og kommunerne, når man alligevel sigter efter, at statens tilskud helst skal udgøre 60 pct. af de tilskudsberettigende udgifter. Den nuværende affattelse af loven medfører jo hyppige ændringer i takt med de stigende sygehusudgifter.

Også lovforslaget om ændring i loven om statsstøtte til behandling og pleje af tuberkuløse m. m. og de heri foreslåede ændringer med hensyn til statstilskud til behandling og pleje af tuberkuløse patienter kan mit parti gå ind for. Disse ændringer er jo stort set en konsekvens af de ændringer, som er foreslået i loven om sygehusvæsenet.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale de to lovforslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Jeg er naturligvis glad for at høre, at der er en vis tilfredshed med de to lovforslag, selv om jeg ikke mener, jeg i denne situation behøver at takke for tilslutningen.

De ærede ordførere har omtalt forskellige detaljer i lovforslaget vedrørende sygehusvæsenet. Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen var inde på, at der engang måtte komme en endelig lovgivning på dette område. Det er jo rigtigt, at vi nu i flere år har kørt med 1-årige love. I år får vi en lov, som gælder for 2 år, og jeg håber, at vi, når de 2 år er gået, kan fremkomme med et lovforslag af en sådan art, at vi ikke hvert år skal behandle denne lovgivning.

Med hensyn til fordelingen af sygehusudgifterne mellem staten og kommunerne er jeg enig med det ærede medlem i, at kommunerne har drevet sygehusene godt, og derfor bør vi lade dem beholde administrationen. Jeg er også enig i, at hvis de skal beholde administrationen, må de bære en betragtelig del af udgifterne, og jeg tror ikke, at statens andel kan komme ret meget højere end 60 pct., hvis kommunerne

virkelig skal have selvstyre ikke blot på papiret, men også i praksis.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen mente, at vi måske burde have strakt os noget videre med hensyn til fremrykning af refusionen, sådan at vi kunne have rykket den helt frem det første år — sådan måtte jeg forstå det ærede medlem.

Det kunne måske have ladet sig gøre, hvis der ikke netop i år, som allerede omtalt, havde været et ret stort spring på grund af forøgede lønudgifter og mange andre ting. Derfor har vi ment at måtte tage det i to tempi. Det vil altså sige, at i løbet af de foreslåede 2 år er refusionen rykket 1 år frem, og det bliver den naturligvis ved med at være i fremtiden. Det er altså meningen fortsat at yde refusionen 1 år tidligere end efter den gamle ordning. Det skulle give sygehusene en ikke just forøget indtægt, men en hurtigere refusion, som dog vil medføre, at amternes og byernes kassebeholdning forøges, idet de ikke skal stå i forskud så længe med de udgifter, de har afholdt, og som staten skal refundere. På den baggrund mener jeg også at Københavns amt netop i år vil få en fordel. Sidste år fik man fordel af, at vi benyttede det seneste års folketal og ikke den officielle folketællings tal, som undertiden ligger nogle år tilbage. Nu får man altså i løbet af 2 år refusionen rykket frem, og derfor mener jeg ikke, jeg kan strække mig videre end til de 3 millioner, det ærede medlem omtalte. Jeg tror i stedet for, det ærede medlem skal være meget tilfreds med, at Københavns amt her får et ganske ekstraordinært tilskud, som ingen andre får magen til. Det ærede medlem må derfor hellere gå lidt stille med dørene, så udvalget ikke kommer i tanker om, at man kunne dele pengene med de øvrige amtskommuner.

Jeg håber på en hurtig behandling af lovforslagene og håber, at vi kan enes om at få det rette resultat ud af dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Johs. E. Larsen: Jeg foreslår, at lovfor-
slagene henvises til et udvalg på 17 med-
lemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til folketings-
beslutning om indstilling af forhandlingerne
om tyske militærdepoter i Jylland* [af Alfred
Jensen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes
i tillæg A. sp. 1755, fremsættelsen i tiden-
den sp. 2534).

Sagen sattes til forhandling.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg
skal ganske kort præcisere min og dermed
regeringens stilling til det foreliggende for-
slag til folketingsbeslutning.

For det første må jeg på det bestemteste
tage afstand fra de i den skriftlige fremsæt-
telse anførte synspunkter, som jeg på
ingen måde kan godkende.

Om selve sagen, som forslaget tager
sigte på, kan jeg sige følgende. Som det er
offentligheden bekendt, bl. a. fra mit svar
til det ærede medlem hr. Aksel Larsen her
i Folketinget den 28. januar, gengivet i
Folketingstidende sp. 2294, har der været
ført forhandling om oplægning af tyske
militærdepoter i Jylland. Disse forhand-
linger er afsluttet uden resultat. Spørgs-
målet er herefter stillet i bero af den danske
regering, hvilket er meddelt den tyske for-
bundsregering, som har vist forståelse for
det danske ønske herom. Det fremsatte
forslag til folketingsbeslutning er herefter
uden mening, og jeg forventer, at det af
forslagsstillerne vil blive taget tilbage.
Skulle det ikke ske, må jeg anbefale dets for-
kastelse.

**Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred
Jensen):** Jeg vil gerne takke ministeren
for udtalelserne angående vort forslag,
men jeg kan ikke takke for en fyldest-
gørende besvarelse af det, der er fremført
som begrundelse for forslaget. Jeg fatter
ikke, at ministeren i en sag som denne,

hvor han faktisk har lovet at gå ind i en
debat om disse problemer nu i marts
måned i forbindelse med den udenrigs-
politiske debat, ikke giver sig tid til at
svare på de synspunkter, der er ført frem
som begrundelse for det forslag, jeg og flere
af mine gruppefæller har stillet.

Jeg fatter heller ikke, at ministeren,
når han ser, hvorledes offentligheden har
reageret på denne sag, ikke har udtalt sig
mere omfattende på et tidligere tidspunkt.
Efter vor opfattelse havde det været mini-
sterens pligt, da sagen kom offentligt frem,
at afgive en erklæring her i tinget. Det veg
ministeren tilbage for, og derfor stillede
vi vor forespørgsel den 27. januar. Spørgs-
målet om at fremme den blev imidlertid
nedstemt dagen efter, den 28. januar, og da
ministeren samme dag besvarede spørgsmål
fra anden side, blev man jo klar over, at
der langtfra ønskedes en debat i tinget
om disse problemer, men at det, regeringen
og ministeren sigtede mod, derimod var at
føre forhandlingerne videre, indtil der forelå
en for regeringen acceptabel løsning. På
anden måde kan man ikke forstå ministerens
udtalelser. Hvad skulle da meningen være
med, at ministeren ville holde det uden-
rigspolitiske nævn orienteret og senere ud-
tale sig i tinget? Vi mente ikke, at denne
sag burde behandles på en sådan måde, og
vi stillede som sagt vor forespørgsel, for
at offentligheden kunne få besked om, hvad
der foregik. Hverken ministeren eller rege-
ringen har været særlig villig til at udtale
sig. Udtalelser fremkommer jo først, når
man, om jeg så må sige, snakker over sig
i Bonn, så at pressen og offentligheden for-
langer, at der bliver afgivet dementi af eller
bekræftelse på de forlydender, der frem-
kommer.

Vi håbede altså, at vi kunne få en sådan
debat, at offentligheden kunne blive orien-
teret. Helst havde vi naturligvis set, at
folketinget havde afvist de forhandlinger,
som regeringen havde indladt sig på. Jeg
nærer ingen tvivl om, hvordan stillingen er
ude i offentligheden, og det overraskede os,
at så at sige alle partier stemte mod fremme
af den forespørgsel, som jeg på den kom-
munistiske gruppes vegne og med de kom-
munistiske medlemmers tilslutning havde
stillet. Det var dog ejendommeligt, at der
ikke var nogen her i salen, der ønskede